

PARTIET ÄR DÖTT LÄNGE LEVE DET OSYNLIGA PARTIET ()!

I dagsläget låter ordet parti ungefär lika lockande som Gulag för många av oss som på något vis är aktiva i vänsterrörelsen. Antingen ser vi framför oss politiker från Sovjet eller en tungt flåsande Göran Persson som ler i mjugg och påstår att vi måste acceptera att allting blir sämre och sämre, dag för dag.

DET FANNS EN TID när socialdemokratin var vare sig byråkratisk stalinism eller komprometterat kompromissande. Den klassiska socialdemokratins splittring kan placeras vid tiden för den stora debatten mellan Rosa Luxemburg och Eduard Bernstein, i det tyska socialdemokratiska partiet i slutet av 1800-talet. Ofta förenklas deras positioner till att gälla den naivt revolutionära utopismen kontra den borgerligt uppgivna reformismen, men det är lärorikt att försöka analysera deras ståndpunkter bortom moraliska flokler.

Bernstein menade att revolutionen var omöjlig, onödig och oönskad eftersom arbetarklassen växte in i medelklassen, organiserade sig och snart skulle komma att utgöra samhällets grundfundament. Klassmotsättningarna skulle genom detta helt enkelt ha upphävts. Mot detta invände Luxemburg att motsättningarna var oförsonliga och att Bernstein ”i grund och botten inte avser att förverkliga den socialistiska samhällsordningen, utan endast att reformera den kapitalistiska, inte att upphäva lönesystemet, utan endast att reglera utslagningen, kort sagt att avskaffa kapitalismens missfoster, men inte kapitalismen själv”.

Politiskt samförstånd

Vi vet vad som hände, Bernsteins version av socialdemokrati blev den som överlevde. Eftersom den revisionistiska socialdemokratin kom att ta makten i till exempel Sverige så uppställdes en märklig formel för samhällets utveckling. Revolutionen var så att säga redan ordnad genom att sossarna tagit parlamentsmajoritet och nu var det bara att vänta på att motsättningarna så sakteliga skulle mildras genom reformer. I Sverige reglerades det genom att alla arbetare skulle anslutas till LO. Det politiska var alltså redan avklarat i och med sossarnas ”seger” och nu skulle det ekonomiska snart ordnas genom kollektiva löneförhandlingar, allt enligt Bernsteins och Perssons historiskrivning.

Det är en vision som kanske skulle kunna tyckas tänkbar så länge det svenska

ekonomiska undret höll i sig, till någon gång mot slutet av sjuttioalet, men som med de senaste femton-tjugo årens brutala nedskärningar blivit allt mer uppenbart bankrutt. Den moderna socialdemokratin lyckades inte ens hålla kvar sina visioner om reformer och politisk styrning av ekonomin, utan gav upp inför den otyglade marknaden. Allt medan de upprätthåller bilden av att status quo råder, att socialdemokratin och LO är på ”vår sida” och så sakteligen kommer att lösa alla de små problem vi kan tänkas ha. En grå filt av samförstånd ligger tung över det svenska politiska landskapet.

”Vi måste se till att ett angrepp på en av oss betraktas som ett angrepp på oss alla, så att alla förstår att vi har gemensamma intressen att försvara.”

Organisering

Vi som vill bryta samförståndet, öka motsättningarna och slutligen avskaffa kapitalismen måste tala om organisation, och när vi talar om organisation idag gör vi det på tre plan. Dessa tre plan är: lokalitet, konflikt och begär/behov.

Traditionellt sett har organisation kring lokalitet varit den mest centrala. Människor har arbetat sida vid sida på samma arbetsplats under lång tid och varit med i samma fack. Därigenom har de haft möjlighet att skaffa sig en stark position och saktmodigt kunnat förhandla upp sina lönevillkor över flera år. Det är dessa människor som det socialdemokratiska partiet representerar (om de i dagsläget representerar någon alls). Men vad händer med oss som står utanför den delen av arbetsmarknaden? Timvikarier, korttidsanställda, provanställda, arbets-

lösa, anställda på bemanningsföretag och så vidare, för oss finns ju ingen plats i den socialdemokratiska kompromissen och ingen möjlighet till organisation i traditionell mening.

För oss blir organisation kring konflikter och begär/behov viktigare. Utifrån våra positioner som exempelvis arbetslösa, studenter eller kollektivtrafikanter kan vi hitta gemensamma konfliktlinjer tillsammans med andra i samma situation och organisera oss kring dem. Ofta har vi också direkt gemensamma intressen med ena parten i en arbetsplatskonflikt, som exempelvis under de vilda strejkerna i tunnelbanan i Stockholm i höstas, där kollektivtrafikanter organiserade solidaritetsarbete för de strejkande och genomförde aktioner arbetarna inte kunde på grund av fredsplikt eller för att de innebar lagbrott. I Malmö och Stockholm har det tagits initiativ till undersökningsprojekt kring arbetslöshet och kaféverksamhet för arbetslösa, för att därigenom skapa mötesplatser och möjligheter till kommunikation och organisation. De franska protesterna mot CPE-lagstiftningen är också ett bra exempel.

Autoreduktion

Organisation kring begär och behov handlar om att identifiera dessa begär och behov samt möjliggöra en kollektiv tillägnelse av produkter eller företeelser som tillfredställer dem. Här har vi hela diskussionen kring autoreduktion, exempelvis planka.nu bötesfond som erbjuder kollektivtrafik till kraftigt reducerade priser, proletär shopping, piratbio, fildelning, husockupationer et c. Frågan är hur vi knyter samman dessa kamper och gör vår organisation, oavsett vilket plan den befinner sig på, till en gemensam kamp. Vi återgår till Rosa Luxemburg.

I Rosa Luxemburgs analys av varför de Sovjetiska arbetarna i början av 1900-talet var radikalare än de flesta andra pekade på hon deras klasskänsla, varje angrepp på en strejk, demonstration eller enskild arbetare betraktades som ett angrepp på arbetarklassen som helhet. Varje enskild

aktion av arbetarrörelsen sågs som en del i en sammanhängande rörelse som hade kapitalismens upphävande som slutmål. Luxemburgs distinktion mellan politiskt och ekonomiskt var inte densamma som vi är vana att höra idag; ekonomiska kamper var de beståndsdelar som byggde upp den politiska kampen, och det politiska bestod just i att se det gemensamma i alla dessa kamper. Det politiska var så att säga alla dessa diversifierade kamper gemensamma riktning.

Denna gemensamhet var tyvärr inte oproblematiskt given. Den var tvungen att skapas genom att arbetarklassens gemensamma intressen ständigt pekades ut i allt som skedde. Över historien har detta tagit sig många former; i tidningar som beskrev saker som skedde på olika platser och förde samman olika arbetares berättelser, i partier som stött för att det enskilda ska gynna helheten, i militanta undersökningar där gemensamma beröringspunkter försökt utrönas eller i stora demonstrationer och organisationer där gemensamheten varit mer direkt.

För Rosa Luxemburg var detta partiets roll, att vara den som visade hur de enskilda kamperna satt ihop, att visa på

samtidighet och gemensamhet. Kort sagt, att bibehålla ett strategiskt perspektiv i stridens hetta.

Symbol för alla kamper

Vår uppgift idag är att skapa en sådan samtidighet och känsla av gemensamhet, vi måste se till att ett angrepp på en av oss betraktas som ett angrepp på oss alla, så att alla förstår att vi har gemensamma intressen att försvara. Vi måste skapa ett parti (i Luxemburgsk bemärkelse) som kan innefatta alla våra enskilda, partikulära kamper och oförmedlat uttrycka dem som en helhet, utan representation eller ledare. Men hur?

Genom det Osynliga Partiet, (). Genom skapandet av ett gemensamt koncept som kan fungera som en symbol för alla våra kamper, en symbol som framställer alla dessa partikulära, enskilda, vardagliga, ansiktslösa kamper som delar av samma helhet. En helhet som är större än de enskilda delarna eftersom den uttrycker något utöver alla dessa kravs tillfredställelse var för sig. En helhet som riktas mot kapitalismen som sådan. Oavsett om det är en strejk på en arbetsplats, en blockad, en flygbladsutdelning, maskning, sabo-

tage, snatteri, kravaller, plankning eller en sjukskrivning för att få lite extra semester, är detta praktiker som ingår i det Osynliga Partiet eftersom de riktas mot vår ställning som arbetskraft. Vi blir alla () eftersom vi alla undandrar oss arbetet, hela tiden, överallt.

För många av oss har det perspektivet alltid varit givet, vi har känt oss som en del av en internationell rörelse och deltagit i internationella mobiliseringar och generalstrejker, såväl som i olika nätverk på hemmaplan. Med en öppen identitet kan dock alltför se det gemensamma i all den kamp som förs, och därigenom kommer allt det gemensamma i sig att bli skapande, aggregatet av våra kamper kommer i sig att producera mer kamp.

Osynliga Partiet är en symbol för en helhet som innefattar all kamp, ett koncept som inte bygger på någonting annat än ren aktivitet. Ett parti som inte ber om röster, inte representerar någon, inte ställer krav, inte går att representera och som inte blir mer än vad vi gör det till. En möjlighet att skapa gemensamhet och kollektivitet bortom stelt organisationsbyggande, utan annan partilinje än att skoningslöst undergräva kapitalismen.★

Admingruppen, en fraktion av ()

brand rekommenderar:

ubuntu linux

ubuntu
linux for human beings

Ubuntu Linux är ett operativsystem som är fritt, gratis och lätt att använda med alla sina program utvecklade för dig. Mottot för Ubuntu Linux är "Linux för människor", vilket också det zuluiska ordet "ubuntu" betyder. Grundtankarna är att mjukvaran är gratis till alla användare, att program är användbara på var och ens eget språk och utan begränsningar, samt att användare har rätt att förbättra och förändra program på de sätt de vill göra det. Ubuntu är starkt bidragande till att utveckla och använda fria och öppna mjukvaror och uppmanar också alla att delta i att förbättra program - till fördel för alla datoranvändare i världen.

Ladda ner Ubuntu Linux från <http://www.ubuntu.com> till både Mac och PC.